

סמור וארנב

אלתאי (הרי סיבריה המזרחית)

הסמור יצא לצייד בליל חורף קר. הוא
צלל תחת השלג, עלה שוב, נעמד על
רגליו האחוריות, מתח את צווארו,
הקשיב, סבב את ראשו, הריח...
ופתאום כאילו הר נפל על גבו. וסמור
הוא אמנם קטן אבל אמיץ. הוא הסתובב
ותקע את שיניו בתוקף "אל תפריע לי
בציד!"
"א-א-א" נשמעה צעקה, בכי, אנקה,
ומגבו של הסמור התגלגל ארנב. רגלו
האחורית של הארנב הייתה נשוכה עד
העצם, דם זרם על השלג הלבן. הארנב
בוכה, מילל:

"או-או-או! ברחתי מהינשוף, רציתי
להציל את חיי, ובלי כוונה נפלתי לך על
הגב ואתה נשכת אותי..."
"אוי, ארנב, סלח לי, גם אני ללא
כוונה..."
"לא רוצה לשמוע, א-א-א! לא אסלח לך,
א-א-א! אלך לדוב, אתלונן עליך!"
"או-או-או!"
עוד טרם הזריחה קיבל הסמור הוראה
חמורה מהדוב:
"מיד להופיע בבית שלי למשפט! זקן
היער המקומי, דוב אפור-כהה."
לבו של הסמור התכווץ, עצמותיו הדקות
נרעדו.. הו, כמה שהוא לא רצה ללכת,
אך לא ניתן לסרב לדוב הגדול.
והדוב יושב במעמד מכובד, מעשן
מקטרת, ומצדו הימני של בעל הבית
יושב הארנב. הוא נשען על קב, מושיט
את רגלו הפצועה לפניו.

הדוב מרים את הריסים העבים שלו,
מביט על הסמור בעיניו אדום-צהובות:
"איך העזת לנשוק?"
והסמור כאילו אילם, רק שיניו רועדות,
לבו כמעט ולא דופק בחזהו.
"אני.. אני.. צדתי" לוחש בקול נמוך,
בקושי שומעים.
"את מי רצית לצוד?"
"רציתי לתפוס עכבר או ציפור לילה
כלשהי."
"כן, עכבר וציפור הן המזון שלך. מותר
לך. אבל למה נשכת?"
"הארנב התנפל עלי, עלה לי על הגב.."
והדוב.. איזה צעקה נתן על הארנב!
"למה קפצת לסמור על הגב?!!"
והארנב רועד, דמעות מעיניו זורמות
כמו מפל מים:

"אני קד לך עד הארץ, דוב גדול. גבו של
הסמור בחורף לבן כמו שלג.. לא הכרתי
אותו, לא ראיתי.. טעיתי.."

"גם אני טעיתי" קרא הסמור "הרי גם
הארנב לבן בחורף!"

הדוב החכם שתק הרבה זמן. במדורה
גדולה שלפניו רחשה אש, ומעל האש,
על שרשראות ברזל תלוי היה דוד זהב
בעל שבע טבעות נחושת. את הדוד
האהוב הזה הדוב לא ניקה מעולם, כי
פחד שיחד עם הלכלוך גם המזל שלו
עלול ללכת. ודוד הזהב מכוסה היה כולו
בשכבות פיח שחור, כמו בקטיפה.

הדוב הושיט את כפו הימנית אל הדוד,
נגע בו והכפה כבר שחורה-שחורה.
בכפה הזו הדוב שפשף קצת לארנב
באוזניים, וקצוות אוזני הארנב השחירו!
"הנה! עכשיו, סמור, תמיד תכיר את
הארנב לפי האוזניים שלו."

הסמור שמח שהכל הסתדר בקלות כזו
ורצה כבר לברוח. ואז הדוב תפס אותו
בזנבו והזנב השחיר!
"עכשיו אתה, ארנב, תמיד תכיר את
הסמור על פי זנב שלו."
אומרים שמאז ועד היום הארנב והסמור
לא מתלוננים זה על זה.

